

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K. H. R.H. , zastoupeného JUDr. Pavlem Trnkou, LL.M., advokátem AK Saxinger, Chalupsky & Partner v.o.s., se sídlem B. Smetany 167/2, 301 00 Plzeň, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7. 4. 2010, č.j. DSH/4663/10,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 12. 5. 2010 a téhož dne osobně doručenou Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2010, č.j. DSH/4663/10 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru dopravy (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 22. 2. 2010, č.j. DOP/66/2010-Čas (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“).

[II] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě

Žalobce konstatoval, že žalovaný na základě prověrky Policie ČR došel k závěru, že nebyla splněna podmínka pro udělení řidičského oprávnění žalobci pro skupinu A21, B. Z nahlédnutí do správního spisu dále vyplývá, že z provedené prověrky Policie byl učiněn záznam ze dne 21.9.2008 č.j. CPPL-43611-2/ČJ-2008-64KP-1.SK. V tomto záznamu jsou však uvedeny pouze závěry z jednání s dvěma místními obyvateli a vlastníkem, resp. bývalým nájemcem objektu. Dva obyvatelé uvedení v uvedeném záznamu poté vypověděli, že na dané adrese nikdy neviděli cizince, kteří by zde bydleli. Nájemce objektu sám uvedl, že na uvedené adrese poskytoval ubytování cizincům německé státní příslušnosti, když tito zde bydleli vždy maximálně tři až čtyři dny. Domovní knihu nevedl. Na základě toho žalovaný dospěl k závěru, že v rámci předmětného řízení nebyla splněna podmínka přechodného pobytu a potvrdil z tohoto důvodu nařízení obnovy řízení. Dle žalobce, z pouhého konstatování dvou osob, u nichž není žádným způsobem prokázáno, že jsou skutečně místními obyvateli, nelze dovodit, že by žalobce nesplnil podmínku přechodného pobytu na území České republiky pro udělení řidičského průkazu. Policie v této souvislosti ani žádným způsobem neprověřovala věrohodnost a důvěryhodnost jí dotazovaných jednotlivců, ani to, zda se sami v daném místě v uvedenou dobu zdržovali, aby tak mohla posoudit relevantnost jejich tvrzení. V tomto ohledu tedy nelze přijmout závěr, že se u daného přípisu Policie jedná o věrohodný (oficiální) záznam státního orgánu. Uvedený závěr je rovněž umocněn tím, že tehdejší nájemce Policii sdělil, že na uvedené adrese skutečně poskytoval ubytování cizincům německé státní příslušnosti. Když tento dále uvedl, že zde bydleli vždy maximálně tři až čtyři dny, nezjišťovala Policie, zda zde bydleli tuto dobu jednorázově či opakovaně (např. po návratu z návštěvy či jiného dočasného pobytu mimo uvedenou adresu - uvedenou podmínku přechodného pobytu totiž nelze vykládat tak, že by se žalobce musel na daném místě zdržovat nonstop).

V rámci řízení o obnově řízení z moci úřední je dle názoru žalobce povinností žalovaného, jakož i prvoinstančního orgánu, zjistit veškeré potřebné podklady pro to, zda je skutečně namístě obnova řízení. Při zahájení tohoto řízení z moci úřední je pak právě povinností správního orgánu prokázat, že jsou skutečně dány důvody pro obnovu řízení. Prvoinstanční orgán, jakož i žalovaný, se však nezaobírali zkoumáním uvedených připomínek žalobce k danému přípisu Policie, nýbrž bez dalšího došli pouze na základě uvedené prověrky Policie k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění a že je tedy namístě obnova daného řízení. Vzhledem k tomu, že žalovaný ani prvoinstanční orgán žádným způsobem nezjišťovali další okolnosti, neunesli dle žalobcova názoru důkazní břemeno ohledně důvodů pro obnovu řízení. Z pouhého obecně pojatého přípisu Policie nelze vyvodit závěr, že žalobce na daném místě nepobýval. V tomto ohledu je naopak povinností žalovaného, jakož i prvoinstančního orgánu přesně zjistit, zda daná podmínka nebyla splněna přímo u žalobce a tuto doložit i dalšími potřebnými důkazy, aby byl splněn požadavek dle § 3 správního řádu. Totiž to, že bude zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na základě uvedeného tedy nelze na základě pouhého šetření Policie doloženého jejím výše uvedeným přípisem dojít k závěru, že se žalobce na dané adrese nezdržoval a že tedy nesplnil

jednu z podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Tím spíše ne, že je povinností žalovaného prokázat, že zde jsou podmínky pro obnovu řízení, a nese tedy v tomto ohledu důkazní břemeno. Napadené rozhodnutí tak není žádným způsobem podloženo a jako takové neobstojí.

Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, resp. provedené důkazy se ukázaly nepravdivými. Žalobce poté v odvolání namítal, že tedy ani primoinstanční orgán neví, z jakého důvodu nařizuje obnovu řízení. Rovněž z tohoto důvodu napadené rozhodnutí neobstojí, neboť sám primoinstanční orgán neví, z jakého důvodu má dojít k obnově daného řízení a žalovaný tuto skutečnost žádným způsobem blíže nedefinuje.

Žalovaný k námitce žalobce ohledně neprokázání veřejného zájmu na obnově daného řízení uvedl, že nově vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které jsou tím důkazem, pro které se obnova řízení nařizuje. Ani žalovaný se nebyl schopen vypořádat s tím, co konkrétně je oním veřejným zájmem, který vede k obnově řízení. Za veřejný zájem totiž jistě nelze považovat nové, dříve neznámé skutečnosti. Tento fakt je pouze jednou z podmínek pro obnovu řízení. Druhou podmínku pro obnovu řízení je však ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu existence veřejného zájmu. Primoinstanční orgán ani žalovaný však ve svých rozhodnutích nikde nepopisují, v čem konkrétně spatřují veřejný zájem na obnově daného řízení. Tento veřejný záměr charakterizují jako existenci nových skutečností - žalovaný však v tomto ohledu veřejný zájem zaměňuje s druhou podmínkou pro možnost obnovy řízení. Pakliže žalovaný žádným způsobem nebyl schopen definovat, v čem konkrétně spočívá veřejný zájem na obnově řízení, nebyla splněna jedna z podmínek pro nařízení obnovy řízení. Žalobce zdůraznil, že obnovou řízení se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Z tohoto důvodu je tedy podmínky vedoucí k obnově zásadně nutno vykládat restriktivním způsobem. Rovněž z tohoto důvodu je tedy napadené rozhodnutí nesprávné.

Žalobce v odvolání proti primoinstančnímu rozhodnutí uvedl, že vedle pobytu na adrese specifikované v rozhodnutí dříve pobýval již od 13.11.2006 v České republice na adrese.... Žalovaný k tomu uvedl, že na základě posléze doloženého přípisu Policie č.j. CPPL-6645-2/ČJ-2010-034064-KP ze dne 9.3.2010 bylo zjištěno, že dle ubytovatele K.D. byli na adrese ... ubytováni cizinci německé státní příslušnosti, kteří na této adrese nepobývali více jak 14 dní. Pan D. údajně ubytovací knihu vedl, ale již ji nemá, takže důkaz o tom, že zde byl žalobce ubytován, nemůže být prokázán. Žalobce v tomto směru uvedl, že nebyl žádným způsobem vyrozuměn o skutečnosti, že by do spisu byl založen jakýkoliv jiný nový důkaz. Vzhledem k tomu, že o této skutečnosti nebyl vyrozuměn, došlo v řízení před žalovaným k zásadnímu procesnímu pochybení, když žalobci byla odňata možnost se k tomuto důkazu jakýmkoliv způsobem vyjádřit.

Žalobce v odvolání poukázal rovněž na prvorepublikovou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kde se uvádí, že za novou skutkovou okolnost (za níž je nutno považovat rovněž nepravdivost některého předloženého dokladu) odůvodňující obnovu řízení z moci úřední nelze pokládat skutečnost, kterou úřad vydávající rozhodnutí mohl a z povinnosti úřední měl zjistit. V souladu s dotčenými právními předpisy bylo povinností správního orgánu již při původním řízení náležitě zjistit, zda jsou dány podmínky pro udělení daného řidičského

oprávnění, když, pokud by tak skutečně náležitě učinil, mohl údajnou nepravdivost údaje o žalobcově pobytu zjistit již v původním řízení, tím spíše, že ten pobýval přímo v Nepomuku. Pokud tak neučinil, nemůže správní orgán nyní uplatňovat vlastní pochybení jako důvod nového řízení ve věci. Rovněž z tohoto důvodu nelze obnovit dané řízení. S uvedenou námitkou se však žalovaný žádným způsobem nevypořádal. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce musel být z vlastní vůle ubytován na jím uvedené adrese již při zahájení výcviku v autošколе bez vlivu a vědomí prvoinstančního orgánu. Žalovaný se však žádným způsobem nezabýval tím, že nyní namítané skutečnosti si prvoinstanční orgán mohl zajistit a ověřit již v rámci prvoinstančního řízení a že není na místě obnova řízení. Rovněž s ohledem na uvedený judikát napadené rozhodnutí neobstojí. Tím spíše ne, že v rámci uvedeného judikátu se výslovně stanoví, že v případě, kdy sám správní orgán pochybil, již nelze platně nařídit obnovu řízení z moci úřední.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 9. 2010 navrhoval zamítnutí žaloby, když argumentačně vycházel z napadeného rozhodnutí.

[III] Správní spis

Ze **správního spisu** se k věci podává následující. Žalobce požádal o přijetí do výuky a výcviku k získání řidičského oprávnění podáním ze dne 11. 6. 2007, přičemž uvedl, že není držitelem žádného řidičského oprávnění. Jako adresu pobytu žalobce uvedl Nepomuk... Tatáž adresa je uvedena jako adresa žalobcova bydliště i na posudku o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel a na testu uchazeče o získání řidičského oprávnění. Městský úřad Nepomuk udělil žalobci dne 10. 12. 2007 podle § 92 a § 129 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění skupiny „A21, B“, neboť v té době splnil všechny podmínky pro udělení tohoto řidičského oprávnění. Téhož dne byl žalobci předán řidičský průkaz č. ...

Prvoinstančním rozhodnutím byla nařízena obnova řízení ukončeného dne 10. 12. 2007 rozhodnutím – převzetím řidičského průkazu č... vydaného žalobci prvoinstančním správním orgánem dne 14. 11. 2007. V odůvodnění rozhodnutí prvoinstanční správní orgán mj. konstatoval, že žalobci dne 10. 12. 2007 udělil [ve smyslu § 92 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“)] řidičské oprávnění pro skupinu A21, B, jelikož žalobce splnil všechny podmínky k udělení a držení takového řidičského oprávnění. Řidičský průkaz byl žalobci předán dne 10. 12. 2007. Prvoinstanční správní orgán v rozhodnutí dále uvedl, že „(...) Provedenou prověrkou Policie ČR (...) bylo zjištěno, že podmínka přechodného pobytu žadatele (= žalobce) na území České republiky nebyla splněna, neboť žadatel se na adrese... nikdy nezdržoval, ačkoli při žádosti o udělení řidičského oprávnění předložil doklad o pobytu na území ČR, vydaný Policií ČR, uvedl tedy správnímu orgánu nepravdivý údaj. S ohledem na to, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, resp. provedené důkazy se ukázaly nepravdivými, a řidičský průkaz byl tedy vydán neoprávněně, zdejší správní orgán v důležitém obecném zájmu vyjádřeném zákonem o provozu na pozemních komunikacích nařizuje dle ust. § 100 odst. 3. správního řádu obnovu řízení, v němž bylo shora uvedené řidičské oprávnění žadateli uděleno.“.

Žalobce brojil proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním ze dne 12. 3. 2010. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo mj. uvedeno, že „(...) *přípis Policie pod č.j.: CPPL-43611-2/ČJ-2008-64KP-1.SK ze dne 21. 9. 2008 je věrohodným (oficiálním) záznamem státního orgánu, který nelze považovat za pouhé závěry z jednání s dvěma místními obyvateli a bývalým nájemcem objektu. Ze záznamu Policie (...) nevyplynulo, že by v objektu byli ubytováni cizí statní příslušníci, o ubytování těchto cizích státních příslušníků lze hovořit pouze v souvislosti s tvrzením ubytovatele, a to ubytováním jen na dobu maximálně tří až čtyř dnů. Tato doba (...) není zdaleka odpovídající požadavkům z hlediska doby potřebné pro výuku a výcvik na základě ustanovení § 14 a § 20 zákona č. 247/2000 Sb. (...) v návaznosti na ustanovení § 4, 5 vyhlášky č. 167/2002 Sb. (...) Dále také tato doba neodpovídá požadavkům zákona o silničním provozu o nutnosti trvání přechodného pobytu na území České republiky v trvání alespoň 185 dnů (...). Odvolatel předložil při podání žádosti potvrzení o přechodném pobytu na území ČR na adrese... Samotné toto potvrzení není zpochybňováno, ale ještě nedosvědčuje, že se žadatel na území ČR zdržuje alespoň 185 dní, přičemž toto potvrzení je jediným dokumentem, kterým hodlal žadatel podmínku pobytu doložit. Později vyšlo najevo, že tento důkaz se ukázal nepravdivým, ze sdělení Policie České republiky je zcela zřejmé, že zákonná podmínka přechodného pobytu zde splněna nebyla. (...)“.* Žalovaný dále konstatoval, že „(...) v uvedené věci není možno existenci veřejného zájmu pominout. Správní orgán tyto dříve neznámé skutečnosti týkající se nesplnění podmínky přechodného pobytu na území ČR obdržel přípisem od Policie České republiky a dle odvolacího orgánu není možno žádným způsobem zpochybnit. Informace byla vyhodnocena z pozice ustanovení § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 82 odst. 1 písm. d) je zákonnou podmínkou pro udělení řidičského oprávnění přechodný pobyt na území České republiky, pokud ten neexistuje, není možno řidičské oprávnění udělit. (...) nově vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které jsou tím důkazem, pro které se obnova řízení nařizuje.“.

K otázce adresy žalobcova přechodného pobytu v České republice žalovaný uvedl, že „(...) odvolatel doložil při podání žádosti potvrzení o přechodném pobytu na území ČR č. VA 007159 ze dne 13. 11. 2006 s adresou přechodného pobytu na adrese ... vydaným Policií ČR, Oddělením cizinecké policie Plzeň-jih, což není nijak žádným způsobem zpochybňováno. Na základě posléze doloženého přípisu Policie (...) bylo zjištěno, že dle ubytovatele pana K.D. (...) byli na adrese... ubytováni cizinci německé státní příslušnosti, kteří na této adrese nepobývali dohromady více jak 14 dní. Pan D. údajně ubytovací knihu vedl, ale tuto již nemá, takže důkaz o tom, že zde byl odvolatel ubytován, nemůže být průkazný. V případě připuštění možnosti, že by zde byl odvolatel po tuto dobu ubytován, je i doba pobytu 14 dní uvedená ubytovatelem zdaleka nepostačující pro naplnění podmínky přechodného pobytu na území ČR po dobu minimálně 185 dní a dále je tato doba nedostatečná z hlediska naplnění požadavku stanoveného počtu hodin výuky a výcviku dle ustanovení § 14 a § 20 zákona č. 247/2000 Sb., v návaznosti na ustanovení § 4, 5 vyhlášky č. 167/2002 Sb. Odvolací orgán dále připomíná, že odvolatel v době podání žádosti o řidičské oprávnění adresu... uvedl pouze v rámci posudku o zdravotní způsobilosti, nikoliv v žádosti o ŘO, takže tato námitka může být v případě odvolání považována za nesouvisející s důvody odvolání.“.

Žalovaný připomněl, že „(...) *provedení výuky a výcviku v Autoškole Görner s.r.o. bylo započato podáním „Žádosti o řidičské oprávnění“, v níž musela být uvedena (...) adresa trvalého nebo přechodného pobytu na území České republiky a provozovatel autoškoly osobu bez uvedení tohoto pobytu na území České republiky nemohl do výuky a výcviku přijmout. Uvedené sice není na omluvu pro správní orgán, ale faktem je, že již v době před kompetencemi správního orgánu, tj. po podání „Žádosti o udělení řidičského oprávnění“, kdy je činnost spojená s výukou a výcvikem pouze věcí autoškoly jako podnikatelského subjektu, musel být žadatel z vlastní vůle ubytován na jím uvedené adrese již tehdy bez vlivu a vědomí správního orgánu. Na základě posouzení spisové dokumentace (...) je zřejmé, že žadatel v rámci žádosti (...) splnil podmínky věku, zdravotní a odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, avšak jak vyplývá z nových skutečností zjištěných Policií (...), nebyla žadatelem splněna podmínka dle ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) zákona, tj. podmínka doložení trvalého nebo přechodného pobytu na území ČR. (...) Proto odvolací orgán souhlasí se závěry prvoinstančního správního orgánu v tom, že podmínku přechodného pobytu žadatele na území ČR pro udělení řidičského oprávnění je nutno považovat za nesplněnou. Důvody, pro které prvoinstanční správní orgán nařídil obnovu řízení, považuje za dostačující a v jeho závěru s ním souhlasí. Důvod pro obnovu řízení je zde jednoznačně dán. (...)“.*

[III] Původní rozhodnutí krajského soudu, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, č.j. 30 A 33/2010 – 70 (dále též jen „*původní rozsudek KS*“), napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Jako stěžejní argument zdejší soud konstatoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud, ke kasační stížnosti žalovaného, rozsudek zdejšího soudu zrušil, a to rozsudkem ze dne 30. 4. 2013, č.j. 4 As 40/2012 – 26 (dále též jen „*Rozsudek NSS*“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Podstatné závěry vyjevené v Rozsudku NSS jsou prezentovány v části IV. tohoto rozsudku.

[IV] Nové posouzení věci krajským soudem

Soud po provedeném jednání, při němž strany sporu setrvaly na svých stanoviscích, dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Krajský soud v původním rozsudku konstatoval oprávněnost žalobní námitky, podle níž se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním existence veřejného zájmu na novém řízení.

Nejvyšší správní soud však názor krajského soudu nesdílel a stran této skutečnosti v Rozsudku NSS konstatoval: „(...) [13] Podle § 100 odst. 1 správního řádu „řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení

uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení „ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.“ [14] Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2011, „řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt.“ [15] V nyní projednávané věci byla správním orgánem prvního stupně na základě § 100 odst. 3 správního řádu ve spojení s odst. 1 písm. a) téhož ustanovení nařízena obnova řízení, v němž bylo žalobci podle § 92 zákona o silničním provozu uděleno řidičské oprávnění. Následně však bylo prověrkou cizinecké policie zjištěno, že v případě žalobce nebyla splněna podmínka podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy podmínka přechodného pobytu na území České republiky, neboť tento se nikdy nezdržoval na adrese..., kterou uvedl v žádosti o udělení řidičského oprávnění. Správní orgán prvního stupně k otázce veřejného zájmu na novém řízení v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že obnovu řízení nařizuje „v důležitém obecném zájmu vyjádřeném zákonem o silničním provozu“. Žalovaný se k této otázce v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil tak, že „v uvedené věci není možno existenci veřejného zájmu pominout. (...) Nově vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které jsou tím důkazem, pro které se obnova řízení nařizuje.“ [16] **Nejvyšší správní soud konstatuje, že zákonný atribut obnovy řízení, jak je vymezen v § 100 odst. 3 správního řádu, totiž že na novém řízení musí být veřejný zájem, mohl být v rozhodnutích správních orgánů vymezen blíže a konkrétněji, to však nic nemění na skutečnosti, že z rozhodnutí je zřejmé, v čem správní orgány veřejný zájem na obnově řízení spatřovaly.** Pokud totiž správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že obnovu řízení nařizuje „v důležitém obecném zájmu vyjádřeném zákonem o silničním provozu,“ pak z této formulace ve spojení s okolnostmi věci je zřejmý odkaz na veřejný zájem na tom, aby řidičské oprávnění bylo vydáváno pouze osobám, které pro to splňují veškeré požadavky, mj. pouze takovým osobám, které mají, resp. v době řízení a v souladu s podmínkami zákona v tehdy účinném znění měly na území České republiky přechodný pobyt, jak vyžadoval § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2011. [17] Jestliže byly správnímu orgánu prvního stupně následně předloženy výsledky šetření provedeného cizineckou policií, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobce v době řízení udal adresu svého přechodného pobytu na území České republiky, na které se však fakticky nezdržoval, popř. se zde zdržoval pouze krátkodobě – v řádu dnů či po dobu několika týdnů, zatímco zákon o silničním provozu v § 2 písm. hh) vyžadoval přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů, a již jen z tohoto zjištění dovodil veřejný zájem na obnově řízení, pak **Nejvyšší správní soud konstatuje, že i takto stručné odůvodnění atributu veřejného zájmu na obnově řízení za daných okolností ob stojí. Náležitost veřejného zájmu je tedy dostatečně patrná již z vlastního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a nebylo proto vůbec třeba přistupovat k posouzení, zda by ji bylo lze dovozovat z obsahu správního spisu, jak navrhoval stěžovatel a čemuž oponoval žalobce. (...)**“.

Vzhledem k výše citovanému a s odkazem na § 110 odst. 4 s. ř. s. proto **krajský soud shledal žalobní námitku, podle které se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním existence veřejného zájmu na novém řízení, jako nedůvodnou.**

Rovněž jako nedůvodné byly posouzeny i žalobní body namítající *a)* jednak to, že správní orgány nevěděly a nedefinovaly, z jakého důvodu má dojít k obnově řízení, a dále *b)* zpochybňující výpovědi podporující závěr správních orgánů o nesplnění podmínky přechodného pobytu na straně žalobce.

Předně, jak je uvedeno v bodu „[II] *Správní spis*“ tohoto rozsudku, správní orgány srozumitelně vyjevily skutečnosti, na základě kterých byl znevěrohodněn žalobcův přechodný pobyt v České republice. A s odkazem na § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle něhož lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt, tak bylo, ve spojení s § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 3 správního řádu, dostatečně jasně řečeno, proč dochází k obnově řízení.

Stran zpochybnění výpovědí pak soud uzavřel, že správním orgánům nelze vytýkat, že k obnově řízení přistoupily na základě oficiálních podkladů poskytnutých Policií ČR, zatímco žalobce se omezil pouze na jejich zpochybňování bez vlastní procesní aktivity v tomto směru. Ostatně, v Rozsudku NSS je k tomu obdobně uvedeno: „(...) *I v kontextu této pozdější změny právní úpravy lze poukázat na tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, totiž že žalobce měl v rámci posuzování podmínek pro obnovu řízení možnost a stejně tak mu ani v (případném) novém řízení nic nebrání doložit spornou skutečnost, tj. že měl v České republice v předmětném období přechodný pobyt; této možnosti však žalobce nevyužil. [21] Stejně tak z vyjádření ke kasační stížnosti, jakož ani z jiného podání v řízení před správními soudy se nepodává, že by žalobce mohl či hodlal tuto skutečnost jakkoli dále doložit. Žalobce se v tomto ohledu omezil na zpochybňování závěrů učiněných správními orgány, resp. relevance výsledků prověrek cizinecké policie, z nichž správní orgány vycházely. V této souvislosti nelze přehlédnout potvrzení zaměstnavatele ze dne 22. 6. 2010, které žalobce předložil v rámci řízení před krajským soudem a z něhož se podává, že žalobce byl od 1. 5. 1999 až do dne vydání potvrzení zaměstnán u Bavorského červeného kříže, Zemské pobočky se sídlem Garmischer Straße 19-21, Mnichov, přičemž v rámci své činnosti byl nasazen částečně i ve službě zákazníkům, v jejímž rámci vyjížděl do terénu. Ani z tohoto potvrzení tedy nevyplývá, že by měl žalobce v době řízení o udělení řidičského oprávnění, ukončeného dne 10. 12. 2007, přechodný pobyt na území České republiky v době trvání alespoň 185 dnů; toto potvrzení svědčí spíše pro závěr opačný. (...)*“.

Nedůvodnou byla shledána i námitka tvrdící možnost správního orgánu ověřit si žalobcem uváděné údaje (ohledně místa přechodného pobytu) již v rámci prvoinstančního řízení (ve věci udělení řidičského oprávnění).

Soud zdůrazňuje, že příslušný správní orgán nemá povinnost ověřovat si údaje, které o sobě žadatel uvede. Naopak, je to žadatel, kterého stíhá povinnost uvádět zákonem vyžadované údaje pravdivě, a neučiní-li tak, nese riziko zákonem předvídaných následků. A tak se stalo i v nyní souzené věci.

Stejný závěr o **nedůvodnosti** soud přijal i ve vztahu k žalobnímu bodu namítajícímu, že žalobce nevěděl o důkazu založeném do spisu, konkrétně o výpovědi zpochybňující žalobcovo tvrzení o jeho přechodném pobytu na jiné adrese....

Je pravdou, že ze spisu skutečně není zřejmé, že by žalobce byl s tímto důkazem seznámen dříve, než v napadeném rozhodnutí (a netvrdí to ani žalovaný správní orgán). Stejně tak z § 36 odst. 3 správního řádu vyplývá, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*. Soud je však přesvědčen, že i když v obecné rovině došlo ze strany žalovaného k pochybení, nejednalo se o nedostatek takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z ničeho totiž nevyplývá, že by žalobce na území ČR skutečně přechodně pobýval alespoň po dobu 185 dní, jak vyžaduje zákon o silničním provozu. Ve spisu je založena fotokopie potvrzení o přihlášení se k přechodnému pobytu v ulici ... Přihlášení se k přechodnému pobytu ale není jedinou podmínkou, tou navazující je právě požadavek § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu o délce takového pobytu. A i ta byla v řízení významně zpochybněna, mj. i ze strany žalobce (viz výše citaci Rozsudku NSS o potvrzení o žalobcově zaměstnání). I kdyby tedy žalobce byl seznámen s onou zpochybňující výpovědí, v kontextu s tím, že nebyl schopen nikterak doložit požadovanou délku přechodného pobytu, by to nemohlo mít na rozhodnutí správního orgánu žádný vliv.

Na základě uvedeného **soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.**

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem, a to jak nákladů řízení o žalobě, tak nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný se však tohoto práva ve vztahu k řízení o žalobě vzdal a ve vztahu k řízení o kasační stížnosti mu žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 3. prosince 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková